

2016இல் காலச்சுவடு வளையீ டாக வந்த 'நடராஜ் மகராஜ்' தீ விர வாசகர்களின் கவனத்தைப் பெற்ற நாவல்களில் ஒன்றாக அப்போது இருந்தது. அதன் வாசிப்பும் வாசிப்பின் மலோன விமர்சனங்களும் இன்னும் ஓயவில்லையென்றே படுகிறது அல்லது இன்னும் ஓய்ந்துவிடக்கூடாத அவசியத்தோடு இருக்கிறது.

முதல் தடவை 2016லயே நாவலை வாசித்திருந்தபோதும், 319 பக்கங்களின் டாகவும் உள்ளோடியிருந்து தன்னையெளிப்படக் கூடாதிருந்த அந்த ஒற்றைச் சரடை என்னால் காணக்கூடவில்லை. நாவலிலிருந்து ஒரு இழையை இழக்கிறபோது அது கழன்று ஒரு துண்டாக வந்து விழுந்துவிடுவதாய் இருந்தது. இன்னொரு இழையை இழக்கிறபோதும் நிலைமை அவ்வாறாகவே இருந்துவிட்டது. இழைகள் வளையீ வந்து விழுந்திருந்தாலும் மறுபடி புதிதாக அந்த இடத்தில் அவை மூளத்தைக் கொண்டே இருந்துவிட்டன. அது தவிர்க்கவியலாதது. ஏனெனில் அதுவும் நாவலின் பாகமாகவே இருந்தது. அதனால் 319 பக்கங்களின் டாகவும் இழைந்தோடிய இழையை என்னால்

காணவவே முடியாது போய் விட்டது. அது எனக்கு ஒரு அதிசயமாகவே இருந்தது.

என்னில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தும் எந்தவொரு நபில் குறித்தும் நான் நண்பர்களிடம் உரையாடாமலோ எழுத்தில் பதிவிடாமலோ இருந்ததில்லை. ஆனால் மனத்துள் பாதிப்பை ஏற்படுத்திய 'நடராஜ் மகராஜ்' பற்றி எதையும் சியெய் முடியாமல் நான் வெறிதே விட்டிருந்தனே. அதையொரு சவாலாக எடுத்துக்கொண்டு இரண்டாம் முறையாகவும் நாவலுள் பிரவசித்தனே. அதன் வாசிப்பு எனக்கு அலுத்திருக்கவில்லை. சரியான இழை அப்போது தட்டப்பட்டதுபோலிருந்தது. ஆனால் எனது 'கலிங்கு' நாவல் என் முழு கவனத்தையும் நேரத்தையும் தனக்காகக் கட்டுக்கொண்டிருந்ததில் நான் இதற்கான நேரமொதுக்க முடியாதுபோய் விட்டனே. இப்போது சாவகாசமான நிலையில் ஒரு மஹாநாவது வாசிப்பைச் செய்தபோது அந்த 319 பக்கங்களிலும் உள்ளோடியிருந்த இழையை என்னால் கண்டடைய முடிந்தது. அது உண்மையில் பல இழைகள் சரே மூறுக்கப்பட்ட ஒரு கயிறே.

நவீன யுகத்தின் அவசரங்களும் அவசங்களும் பதினெட்டு வருஷங்கள்க்கு முந்தியிருந்த அந்த இருபதாம் நூற்றாண்டுகட்டில் இல்லாமல் வெகுவான மாற்றங்களை அடைய திருக்கிறது. அது மனிதனில் விழுத்தியிருக்கும் அவாக்கள் விரக்திகள் பதேலிப்புகள் யாவும் மனித மனநிலையின் மாறுபாடும் பிறழ்ச்சியுமாய் எதிர்வினை செய்கின்றன. அவ்வாறான மனநிலை கொண்ட மனிதர்கள் வாழ்வியலில் மிக இயல்பாக எங்கும் இயங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதை மிக இலகுவாக டிபுறஷென் எனக் கஹிவிட்டு, அந்த மனநிலையோடேயே நம்மோடு உறவுகொண்டுள்ள பலரின் நாம கவனித்திருக்க முடியும். அல்லது அவ்வாறான மனநிலையுடையவர்களாக அவர்கள் நம்மகை கணித்திருக்கக் கட்டும். அவதி மனங்களின் மனநிலையென்பது பயித்தியத்தின் ஒரு ஆரம்பக் கஹுதான். மரூத்தும்வ இன்றிக் கட்ட இந்த மனநிலையாளர் இயல்பான வாழ்க்கைக்குத் தகுதியானவர்களாக இருக்க முடியும். ஏதோவொரு பொழுதிலும் ஏதோவொரு வகையிலும் அவரவரும் உணர்ந்திருக்கக் கட்டிய இந்த மனநிலை சமீகத்துக்கில் லாவிடினும் அவருக்கே தீங்கானதென்பதில் மாற்றுக் கரூத்து கிடையாது. அது அவரை அழுத்தும் விஷயத்தின் அளவும் விசயமும் சாரந்ததாகவிரூக்கும்.

அந்தத் தீங்கை அவனே அறியாமலும், எவரும் அறியாமலும் சிறிது சிறிதாக தன்னுள் விளைத்துக்கொண்ட ஒன்றுமும் பெயரூடைய சிறிய, மிகச் சிறிய கிராமத்தில் வசிப்பவனும், தாவனும் சிறுநிலுள்ள ஓரையொரு மலே நிலைப் பள்ளியின் சத்துணவு அமைய பாளரூமாகிய நவின் கததான 'நடராஜ் மகராஜ்' நாவல். ஆனால் இது நவின் கததை மட்டுமேயில்லை. வன்னும் அவனுடைய மனவையினதும் கததான. இருபத்தரைத்துக்கு மேற்பட்ட பாத் திரங்கள் கபந்தமாக ஒரு நிச்சயத்தோடும், ஒரு மர்மத்தோடும், ஒரு பயமுறுத்தலோடும் வந்து கதையை நகர்த்தியிருந்தாலும் இது நவின் தும், வவின் தும் கதையென்று சொல்லத்தக்க அளவு விரிந்திருக்கிறது. அதவேளை இது ஒரு சமீகத்தினது கதையும் கட்ட. அதனால் சராசரி எந்தக் கிராமத்தினதும், தனி மனிதனினதும் கதையும் கட்ட ஆகும் இது.

மனநிலைச் சிதவை குறித்து முதன்மையான கரிசனத்துடன் எழுதப்பட்ட நாவல்கள் தமிழில் மிக அபூர்வம் அல்லது இல்லை. நகலனின் 'நினவைப் பாதை' குறிப்பிட்ட ஒரு எல்லாவரை இந்த விஷயத்தை எடுத்துச் சினைறூக்கும் என்பது

ஏற்றுக்கொள்ளப்படக் கூடியதே. ஆங்கிலத்தில் இவ்வாறான நாவல்கள் பட்டியலிடப்பட்டிருக்கின்றன. ஆய்வுகள் மறக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. நவீன யுகத்தின் மன, உடலுரி தியான அலகைவறுதலமைமிகக் கவனமாகப் பதிவுசெய்யும் முயற்சிகள் தமிழில் மறக்கொள்ளப்பட்டிருக்கவில்லை. அவைபெரிதான சமீக அக்கறையைக் குரியனவாக இங்கே கணிக்கப்படவில்லை. ஆனால் காஃப்காவின் 'விசாரணை' மற்றும், விளாபிமிர் நபகோவின் 'மனவாளைச்சல', கிரஹம் கிளினை 'பிறடைடன் பாறை', சாரத்தரின் 'அறை', ஜோசஃப் கொன்றாட்டின் 'மனவிராள்' போன்றவை ஆங்கில இலக்கிய உலகில் மிகவும் பெயர்பெற்றவை. இவற்றினுடனான அல்லது இவற்றுள் ஒன்றுடனான ஒரு ஒப்பீடு இந்த நாவல் குறித்துச் செய்யப்படவே வேண்டும்.

அப்போது, இந்த நாவலை இதுவாகவே பார்க்கவேண்டுமேயல்லாது வேறொன்றுடனான ஒப்பீடு அவசியமில்லாததென ஒரு கருத்து முன்மொழியப்படலாம். அது

சாத்தியமில்லை. ஏனெனில் எந்த ஒரு ரசனையிலும் உள்ளோடியாவது ஒரு ஒப்பீடு இருக்கவே செய்யும். இல்லாவிட்டால் நல்லது... நல்லதில்லையான அடமைமொழிகள் அர்த்தமற்றவையாகிவிடும். இவ்வாறு சொன்னாலும் எதனுடனுமான நேரடி ஒப்பீடு மிகமிக அவசியமான இடங்களிலன்றி இங்கு தவிர்க்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை மட்டும் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

'நவமை முன்னிருத்திச் சொல்லப்படும் நாவல் அவனைவிட்டு விலகுவதே இல்லலை' என முன்னுரையில் கவிஞர் சமுாரன் சொல்வது சரியானதே. அதுபோலவே 'நவின் பிரதி விளவைகளிலிருந்தே பிறபாத்திரங்களவை வாசகர் திரிந்துகொள்கிறார்' என்பதும் மிகச் சரியாகவே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் நாவலில் வரும் குழப்பம் அல்லது எழுச்சி என்பனவெல்லாம் நவினுடையதாகவே உருவெடுத்து நிற்கிறது. நசாதாரண மனிதனையெனினும் கிராமத்தின் வகமைதிரியான சாதாரணன் அல்ல. அவன் மேலநிலை வகுப்பில் தரேச்சிபெற்ற, தட்டச்சு பயின்ற, இளங்கலை பட்டப்படிப்பு பயில் சிலகாலம் முயன்ற ஒருவன். அவனது வாழ்நிலை, அவனது தகுதிகள் அனைத்தையும் விழுவது குவதற்குப் போதுமான வலு கொண்டிருந்தனவெனினும், ஒரு சாதாரணனாய் அவன் அவற்றின் பெறுபறோக்கக் கூடிய நம்பிக்கை, முயற்சி, விளக்கம் போன்றவற்றை தன்னில் தக்கவைத்தே வந்திருந்தான். அவனுக்குக் கிடத்தைத் ததுணவா

அமைய்பாளர் வலை அவனது பொறுப்பென்கிற அந்த மய்யத்திலிருந்தே கண்டடுக்கப்படுகிறது.

ஆனாலும் கழந்தை பிறந்து குடும்பம் விரிவடைய ஆரம்பிக்கும் போது வலை நிரந்தரமாய் நிறுமாபோன்ற அச்சங்கள் அவனில் முளக்கின்றன. அப்போதுதான் 'தான் வசித்துக்கொண்டிருக்கும் பாழடைந்துபோய் விட்ட அந்த அரண்மனையைப் பற்றிய யோசனைகளில் மழ்க்' (பக்கம்:41) அவன் தொடங்குகிறான். ஏனெனில் அவன் வசித்துவந்த அரண்மனை, அரண்மனையாக அல்ல, வீடாகக் கட்ட உண்மையில் இருக்கவில்லை. இருநூற்றடி சதுர பரப்புடைய காவல் அறைகள் இரண்டினுள் அவன், அவனது மனைவி, இரண்டு பிள்ளைகள் வாழவேண்டிய நிரப்பந்தம் இருந்தது. அரண்மனையின் இடிபாடுகளிடையேயும், அதனுள் வளர்ந்த புதர்களினிடையேயும் வசித்த விஷஜந்துக்களும், பறவகளும், மற்றும் மிருகராசிகளும் அவனுக்கு அச்சத்தையும் வசதியீனத்தையும் ஏற்படுத்தியிருந்தன. தன்னையே அந்த பாழடைந்த அரண்மனையின் ராஜாவாகப் பாரக் கமடியாவிட்டாலும், அந்த விஷஜந்துகளின் பயம் மட்டும் இல்லாதிருந்தால் அங்கே வாழ்வதில் திருப்திப்பட இருக்க அவனால் முடிந்திருக்காமென்றே படுகிறது. அயலில் குடியிருப்புகள் இருந்திருந்தாலும் அணுகக்கூடிய வீடுகள் இல்லாத, அரண்மனையின் விசாலத் திருக்கக் கட்டிய நிலப்பரப்பில் ஒருவகையான தனித்த, தானத்தோன்றியான வாழ்க்கையை நேரையில் வுசயத்துக்கொண்டிருந்தான் எனக்கொள்வதில் தவறில்லை. அந்தத் தனிமை அதுமாதிரியான ஒரு உன்மத்த வாழ்வை சந்தகேமில்லாமல் அவனுக்கு அளித்ததேயிருக்கும்; எவருக்கும் அளித்ததேயிருக்கும்.

அதனால் தான் நவாக்கு இரவில் சிதற்த்துபோன குதிரை லாயத்திலிருந்து குதிரைகள் கனக்கும் சத்தங்கள் கேட்கின்றன. இதுதான் அவனது மனநிலையில் ஏற்படும் திரிபின் ஆரம்பம். மனத்தினடியில் அதை அரண்மனையாகவும், குதிரை லாயத்தில் குதிரைகள் கனப்பதாகவும் கேட்பதெல்லாம் மனம் தளும்ப ஆரம்பிப்பதின் நோயான அறிகுறிகள். குதிரைகளையே லாத ஊரிலிருந்து கேட்ட குதிரைக் கனப்பு ராஜா காலத்து குதிரைகள் இன்னும் யாருடைய கண்ணிலும் படாமல் அங்கே ஒளிந்திருப்பதாகவே அவனை எண்ணவைக்கிறது.

அதனால் தான் தான் குடியிருக்கும் அந்த பாழடைந்த அரண்மனையைக் குதன்னிடத்தில் படடா இல்லையென தெளிவாகிய கணத்தில் அவன் அதிர்ந்துபோகிறான், அரண்மனை தனதில்லையென்று தெரிந்திருந்தாலும், அதை வேறொரு ஆர்ஜிதம் பண்ணாதவரையில் அவனுடையதான் பாவனையை அவனிடத்தில் இருந்தது எனப்பதுதான் அதன் காரணம்.

அப்போது ஏழைகளுக்கான இலவச வீட்டுத் திட்டமொன்றை அரசு அறிவித்திருந்த நிலையில், அதிலொன்றைப் பெற்றுக்கொள்ளும் தீவிர முயற்சியிலிருந்து கிவிடுவதை உந்திவிடுவதற்காகப் போல ஒருநாளிரவு சிதற்த்துபோன அந்தக் காவல் கட்டண்குள்ள நாகமொன்று நுழைகிறது. ஒரு சிறிய வீட்டுபற்றிகனவிலிருந்து, அதத்தோடு அதில் தீவிரமாகிப்போகிறான். அந்த முயற்சிக்கே ஒரு கம்பீரம் வேண்டாமென்பதுபோல் தனக்கு தலைச்சாயம் பிசி எல்லா ஆயத்தமும் கட்ட சயத்துக்கொண்டு நடுமுயற்சி செய்கிறான்.

நீண்ட அந்த முயற்சிகளின் பின் அவனுக்கு அந்த அரசு இலவச வீட்டுக்கான ஒதுக்கீட்டுக்கிடைக்கவே செய்கிறது. கட்டுமானமும் தொடங்குகிறது. அப்போதுதான் பி எனப்படும் வரலாற்றாய்வாளரும், அவரது உதவியாளினியான ஸ்சும் அங்கே

தனோன் றுகிறார் கள் .

ஓர் விஷயம் அழகுத் தமாக இங்கே பார்க்கப் படவண்ணே டும் . ஒன்று நிஜம் . இன்னொன்று பிரமம் . வரையறுப்பு நீ ருரூபமேல் எழுந்துநிற்கும் இந்த நாவலில் அவற்றின் திண்ணமான வரையறுப்பு சாத்தியமில்லை . நிஜமாக இருக்கிறபட்சத்தில் பிவினுடனான நவின் அணுகுமுறை அவ்வாறன்றி வேறுவிதமாகவே இருந்திருக்க முடியும் . அரண்மனையின் ஆய்வுபற்றிய முடிவை அவர் சொல்லும் போது நமட்டுமே அதை விளங்கிக்கொள்கிறான் . அவனது மனைவி அவர்கள் வந்தது கண்டாள் ; அவர்களுக்கு வரக்காப்பிக்கொடுத்துள்ள ; போனது கண்டாள் ; அவ்வளவுதான் அறிந்திருந்தாள் . பின்னால்தான் தன் கணவனை வகடே கிறாள் , அவர்கள் எதற்காக வந்திருந்தார்கள் . நசொல்வதிலிருந்தே வ உண்மையை அறிந்து கலேயாக உணர்ந்துகொள்கிறாள் . அதாவது நஎன்பவன் சாதாரண நவனோ , நஎனும் சத்திணவ அமைப்பாளரோ அல்ல , அவன் ஓபனோற்ற பல கிராமங்களை உள்ளடக்கியிருந்த ஒரு அரசை ஆண்ட காளிங்க நடராஜ மகாராஜாவின் வாழும் ஒற்றை வாரிசான நடராஜ மகராஜ் எனபதாக .

அரண்மனையின் உள்ளகாண்பரோசிரியர் , உதவியாளினி , ந ஆகியோர் சலெக்கிற சமயம் பரோசிரியர் தனியே முன்னால் ஏகிவிட ஸ்ஸனோடு தங்க நரேந்துவிடும் ந , உறக்க மஞ்சுக்கடித்திற்குச்சின்னவளவில் கனவாவாஸியாகிவிடுகிறான் . அவனது மதுகுகுப்பு பின்னால் அவனை உரசிக்கொண்டு ஸ்நிற்கிறபொழுதில் 'அவளது சர்மத்திலிருந்து வீ சிக்கொண்டிருந்த நறுமணம் அவனைக் கிறக்கமிட்டுவதாயிருந்தது . அவளது சுவாசத்தின் வெதுவெதுப்பை தன் புறங்கழுகத்தில் உணர்ந்த சீக்கிரத்திலேயே அங்கிருந்து போய் விடவண்ணே டுமென நநினதை தான் . அதற்காகப் பின்வாங்கியபோது அவளது மிருதுவான மூலகைகள் அவனது தோள்களில் அழகுத் தமாகப் பதிந்து விலகின . நநிலகைகூலந்தது போனான் (பக்கம் : 153)' இது நவின் இயல்பில்லை . அவனது கணவிஸ் தாரமில்லை .

ஆனாலும் அதை அவன் சூக்கிக்கவே சயெ்கிறான் . தனோடர்ந்து ஸ்பசேசும் பசேசுக்கள் யாவும் நடராஜ மகாராஜின் மபிதாதையரின் வாழ்க்கையின் களிநிலகைகள் பற்றியதாக இருக்கின்றன . அங்குள்ள பிரமாண்டமான கட்டிலின் சட்டங்களில் சதெக்கப்பட்பிருந்த புணர்ச்சியின் பலவறே நிலகையையும் அவன் காண நரே்கிறான் . மலேவே அவளது ஸ்திதிகள் சபிரியனின் சமெமஞ்சுள் ஒளியில் சந்தன் சிற்பமாக அவனுக்குத் தனோன்றுகின்றன . அந்த நிலையில் அவள் தன்னை அந்தக் கட்டிலில் புரண்டிருக்கக்கட்பிய ஒரு ராணியாகப் பாவித்து மலேயேறேப் புரள்கிறாள் ; உன்மத்தமக் கொண்டிருக்கிறாள் . அந்தச் சிரிப்பு அவனைக் கொண்டிருக்கிறது . ஆம் . அவ்வாறான எண்ணங்களதை தான் நாவலின் வரிகள் மனத்தில் சதெக்குகுகின்றன . 'அவளது அந்தப் புன்னகையையும் புரண்டு துடிக்கும் பரேழ்க்கையும் கலைவிடப்பட்டும் கரையான களின் கைகளுக்குள் அடக்கை கலமாகிவிட்ட உறக்க மஞ்சுக்கடித்தின் தனிமையையும் எதிர்கொள்ளத் திராணியற்றவனாக இருந்தான் ந . அவனுக்குக் கைகள் நுடங்கின . காமிராவிலிருந்து கண்களை விலக்கிக்கொண்டு அவனுடைய பரேழ்க்கை நரேபியாகக் காண முற்பட்டான் . (பக்கம் : 159)' இது உண்மையில் ந அல்ல . நவின் பிறழ் மனநிலையே .

நவின் வாழ்காலம் அந்தப் பாழடைந்த அரண்மனையில் அவனது சின்ன வயதிலிருந்தே , பிறப்பிலிருந்தே இருந்திருக்கிறது . அவன் அது பாழடைந்ததனோ இல்லையனோ அதையே பரீர்வீ கமான வாழிடமாகக் கொண்டவன் . அவனுக்கும் சின்ன வயதில் ராஜாபற்றிய எண்ணம் வருகிறது . ராஜா என்ன செய்வார் , எப்படி நடப்பார் என்பனவெல்லாம் பற்றி தன்

அப்பாரய்னிடம் கட்டெட்டுத் திரெந் திருக்கிறான் . பள்ளிப் பரவத்திலும் வாலிப பரவத்திலும் அவனுக்கு அந்த ராஜாக் கனவ வரவில் லயைனெ யார் சசொல் லமபுடியும் ? ஆக, நவகக் கு ராஜாக் கனவ இதயத் தின் ஆழத்தில் எப்போதும் உறங்குநிலையில் இருந்தே வந்திருக்கிறது. அதை உறுதிப்படுத்த எட்டுக்கும் மனஉத் திதான் பரோசிரியர் பிவினதும் , அவரது உதவியாளினி ஸ்ஸினதும் வருகையாக இருக்கிறது. அவர்களது உறுதிப்பாடான வார்த்தைகளால் ந ராஜாவாகிவிடுகிறான் . அதாவது அவனது மனத்துள் கிடந்த ராஜா உறக்கத் திலிருந்து வளையறே வருகிறார் .

சரிந்த கட்பில் உடனெத்து புற்றுகளும் உடயை கிளம்பும் கறயான்களால் கடிபட்ட ஸ்ஸை காப்பாற்ற பெரும் பிரயத்தனம் செய்யவேண்டி நரே கிறது. அப்போதும் அவளது வதேனை குறயாததில் பரோசிரியர் பிவும் அவரது உதவியாளினி ஸ்சும் கிராமத்திலிருந்து உடனடியாகவே வளையறேவதோடு நவின் நிஜ உலகம் திறக்கிறது.

அப்போதுதான் தனது கட்பிமுடிக் கப்பாத்த இலவச வீ டு குறித்து அவன் அதிகமும் எண்ணுகிறான் . மனித மனத்தில் எழும் இணைவிழ்சை சூ ஈர்ப்புக் கபிட அவனில் கசப்பசை செய்கிறது. மனம் அந்தக் கணத்தில் அவனுக்கு வறெமயாக இருக்கிறது. எதயாவது யசோசிக் க நினகை கிறான் . தன் மனவையபெற்றி, அவளாடனான பன்னிரண்டாண்டு தாம் பத்தியத்தபெற்றி யசோசிக் க விழகைகிறான் . அதுவும் அவனுக்குக் கசந்துவிடுகிறது. 'இந்த வாழ்க்கையிடம் முற்றாகத் ததால் வியடநெத்துவிட்ட குமசை சல் ஏற்படுகிறது' (பக்கம் :189) அவனுக்கு.

எதிலே அவன் ததால் விகண்டான் ? சத்துணவ அமபைபாளர் வலையிலா? இலவச வீ டு கட்பும் திட்டத்திலா? அவனது ததால் வி எதில் இருக்கிறது? ராஜாவாவதில் . அதயைதன் வாழ்க்கையின் ததால் வியாக அவன் கருதிக் கொள்கிறான் . அதை அவன் எங்கும் சசொல் லாவிபினும் கபிட அதுவே அவனது மனநிலயை உருவாக் கும் பெரும் காரணியாக உள்ளிருந்து செயல்படுகிறது.

இவ்வளவ அவநம்பிக்கைக்குப் பிறகும் நவகக் கு தான் ராஜா இல்லயைனெற மபுடிவ மனத்துள் விழவயேில் லை. வம் ச வரபைத்ததை வதைத்துக் கொண்டிருப்பது அதனால் தான் நரேகிறது. ஓரூபோது தன் மனவையுடனான தகராறுக்குப் பிறகு, அந்தக் கோப மனநிலை ஒழிந்த கணத்தில் , வவும் நவும் தம் மன ராஜா ராணியாகவே கவே பண்ணிக் கொள்கிறார்கள் . அதுவொரு கனவ என நபிலிலே சூட்டப்படுகிறது. 'அந்தக் கனவ இந்த எல் லயைதோடு முற்றுப்பெற்றிருந்தால் , சீ க் கிரத்திலயே மபுடிந்துபோகிற அவர்களாடயை கொண்டாட்ட மனநிலயின் சிறியதொரு பகுதியாக மட்டும் இருந்திருந்தால் எப்போதும் போல் புணர் ச்சியின் களபையில் இருவராலும் உறக்கத்தில் மபிழக் க மபுடிந்திருந்தால் அவர்களாடயை அந்த எளிய, பரராட்டங்கள நிரம்பியதயோனாலும் அற்புதமான அந்த வாழ்க்கை எந்தக் குறக்கீ டுமற்றதயத் ததொடர்ந்துகொண்டிருந்திருக்கும் (பக்கம் : 193)' என்றும் , 'ந என்னும் பெயரயைடயை அந்த சத்துணவ அமபைபாளரும் , வ என்னும் பெயரயைடயை அவனுடயை மனவையும் கனவாகாண விரும்பினார்கள் (பக்கம் : 194)' என்றும் சசொல் லப்படுவதிலிருந்து ஓன்றை நிச்சயம் செய்ய மபுடியும் . அவர்கள் இருவராமே கனவாகாண விரும்பினார்கள் . அவர்களக்கு கனவம் வந்தது. அந்தக் கனவ சசொரக் கமறேவதற காண கனவல்ல, குபியிருப்பதற்குத் தகுந்த ஓரூ வீ டு தவேயைனெற கனவ. 164 சதுர அபிகள் கொண்ட சின்ன ஓரூ வீ ட்பின் கனவ.

'ந கனவகளின் சதுப்புக் குழிக் குள் மபிழ்கிக் கொண்டிருந்தான் (பக்கம் : 195).'

அதுபோலவே அக்கனவின் விளைவாக 'வவின் நடத்தகைபட மாறிக் கொண்டிருந்தது' (பக்கம் : 200). வவாக் கும்பே பாழடைந்த அரண்மனையின் பிறின் சஸ்ப்றறிய கனவா அவ்வப்போது அவனிலிருந்து தொற்றிக் கொண்டு இருந்தாலும், அதிலிருந்து நழுவி மிகச் சாதாரணமாக வாழவே அவள் விரும்பியிருந்தாள். ஆனால் நகொண்டதோ காளிங்க நடராஜ மகாராஜாவின்து நரேபி வாரிசாக இருப்பதில் உண்டாகின்ற கனவா. அது வாழ்வின் இச்சா விருத்திகளிலிருந்து தீகிளர்ந்து திரும்பாலும், ஏமாற்றம் நம்பிக்கையிழப்பு, பொருளாதாரத் தாழ்நிலைகளால் ஏக்கமாகவே உருவெடுத்திருந்தது. நம்பிக்கையிழப்பின் மறுகணத்தில் சிதவை ஏற்படுத்தக்கூடிய ஏக்கமாக அது இருந்தது. பிறழ்வாகும் பிரகஞ்சுக்கை கும் இடையிலிருந்து து ஓரேயொரு கண்ணிதான். அது கழன்றால் பயித்தியம். மாற்றிவிடமுடியாத நிச்சயத்தோடிரும்பியதித்தியநிலை.

கட்டத் தொடங்கிய வீட்டு சிதிலமடையைத் தொடங்குகிற நிலைக்கு வந்துவிட்டது. நவாக்கு இயல்பான சந்தகேங்கள் மறுபடி தோன்றி, அவன்கைக் கும்பும்படி செய்கின்றன. வீட்டைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் 'மனப் பிறழ்வாக்கு உள்ளாவதிலிருந்து தன்னதைத் தற்காத்துக்கொள்ள அவன் அதிகம் போராடவேண்டியிருந்தது' (பக்கம் : 213). 'அவர்கள்கைச் சீழ்ந்திருந்த மிக ஆபத்தான அந்தக் கனவாக்களிலிருந்து தன்னதை விடுவித்துக்கொண்டு அன்றாடங்களின் எளிய சூழ்கைகளை ஏற்று' (பக்கம் : 215) வவாும் வாழப் பழகிக் கொள்கிறாள். அப்போது 'பி என்னும் பெயரையுடைய அந்தப் பரோசிரியரையும் ஸ் என்னும் பெயரையுடைய அந்தப் பரேழ்கியையும் ஆபத்தான அந்தக் கனவின் பிம்பங்களாகவே' (பக்கம் : 215) அவள் உருவகித்துக்கொள்கிறாள்.

ஆனால் வவாக்கு இல்லாவிட்டாலும் நவாக்கு இந்த மனநிலையையும் நிலைப்பதில்லை. தன்ப்றறிய செய்யும் படமும் வளெவந்ததாகக் கிடத்த தகவலினால் அதைத் தடேயெடுக்கும் மூகமாக அந்த பிரபலமான பத்திரிகையின் வார இதழைத் தடேயி அவன் நபில் நிலையைச் செல்கின்றான். சூண்டலெலிகள் ஓடுகின்றன தாறுமாறாக; புத்தகங்கள் தாமாக அசைகின்றன. அவன் புத்தகங்களாலயே பல சூண்டலெலிகளைக் கொல்கிறான். அப்படி அங்கே பெரிய கடித்தே நடக்கிறது. அவனது பதேலிப்பு மலேமும் அதிகரித்துவிட்டதையே அது வளெிப்புத்துகிறது.

மாறி மாறி நம்பிக்கையும் அவநம்பிக்கையும் ஏமாற்றமும் அவமானமூமாக ஆகிறபோது ஓர் மனத்துக்கு எதுவும் நடக்கும். நீண்ட நாட்களாகக் கூப்பிற்று ஒருநாள் சத்துணவா அமபைபாளராக தன்ப்ணிகளைத் தொடரும் 'முடிவோடும்' ந அரசு மலே நிலைப் பள்ளிக் கூத்து திரும்பியபோது அங்கயேும் விதி அவனோடும் விளையாடிவிடுகிறது. மீண்டும் காளிங்க நடராஜ மகாராஜாப்றறிய எண்ணங்களை மீட்கும் படியான நிகழ்வுகள் நவாக்கு அங்கே நரேந்துவிடுகின்றன.

நாவல் கொண்டு இருக்கும் நான்கு பகுதிகளில் முதல் மூன்று பகுதிகளையும் கொண்டு நோக்குகிறபோது, இந்த யதார்த்த முறையிலான புரிந்துகொள்ளலில் செய்யப்படும் விமர்சனம், சாஸ்திரீ தியாக அமையமுடியும். ஆனால் நாவலையதார்த்தம் மீறிய நிலைக்கு உயர்த்துவது அதன் நான்காம் பகுதியையேயாகும். அது பி என்ற பெயரையுடைய வரலாற்றுப் பரோசிரியரும் அவரது உதவியாளினி ஸ்சும் போன்ற இருவர் ஒன்னும் பெயரையுடைய அந்தச் சிறிய, மிகச் சிறிய கிராமத்துக்கு வருவதோடும் ஆரம்பிக்கிறது. இங்கிருந்து யதார்த்தரீ தியான அர்த்தம் கோடல் இடம் பெறின் நாவலின் மிக மூக்கியமான பகுதியின் மூழ் அர்த்தத்தையும், அதன் தோற்ற நியாயத்தையும் கூட, நாம் புரிந்துகொள்ளாமல் போகக்கூடும். அபத்தம் என்கிற மிகச் சூலபமான

சொல்லாடல் மஹிமம் இதனை அர்த்தப்படுத்துதிவிடக்கூடாது. நிழலயையும் நிஜத்தயையும் பிரித்தறிவதற்கான ஒரு எட்குகளே, மீ அபத்தம் போல ஒன்று, தவேயாகவிரகுகிறதும்.

இங்கே மனநிலையை மீறி நிஜத்தில் நடக்கும் காட்சிகளின், படிமங்களின் உள்ளே நுழைந்தாகவண்ணும். அதற்கு தயாரில்லாத வாசகன்தன்னையாதிப்பயணத்தில் நிறுத்தவே நிரப்பந்திக்கப்படுவான். யதார்த்த, நேர்கோட்டுரீதியில் அமர்த்தமுந்திய மஹிமம் பாசங்களும் சொல்லப்பட்ட நிலையில், நான்காவது பாகம் மீ அபத்த வகையினதாக வளையப்படுத்தப்பட்ட படப்பின்போக்கிலயையும் கவனிக்கப்படவண்ணும்.

தன்னையொரு பின்நவீனப் பிரதியாக உருமாற்றிக்கொள்ள அது ஆரம்பத்திலிருந்தே திட்டமிடப்பிரந்தது. அதனால் தான் வாசக அவதானிப்பை மிகவும் வற்புறுத்துவதற்காக தன் பாத்திரங்களின் பெயரிடலில் ஒரு சச்சுத்தன்மையைக் கொண்டுவர நினைத்தது. 'விசாரணை' நாவலில் காஃப்கா கொண்டுவரும் பிரதான பாத்திரம் கீ எனப்பதாகவே இருந்தது. ஆனால் 'நடராஜ மகராஜ' தன் அனத்தைத் துப்பாத்திரங்களாகும் (ஒன்று தவிர. அது திரு.மஹிமம் என்ற பெயர். 285ஆம் பக்கத்தில்) ஓரொழுத்தப்பெயரையே சட்டப்பிரந்தது. பாத்திரங்களினது மட்டுமல்ல, ஊர்களினதும் கட்ட ஓரொழுத்தப்பெயர்களாகவே இருந்ததுவிட்டன. நவம் வவம் தவிரந்த எந்த ஓரொழுத்தப்பாத்திரமும் வகைத்தின் தடக்கற்களாகத் தான் வாசகன்கு சயெற்பட்டிருக்கமுடியும். அதன்மஹிமம் இன்னொரு சாத்தியம் அடையப்பட்டது. அது கட்டிலைப்போல் அவை பலவறும் மனிதர்களையும் குறித்ததுநின்றன. ந ஓரொழுத்தப்பாத்திரமயேனினும் அது இடையில் அதன் முழுப்பெயரால் குறிக்கப்படுவதால் தனியிலயையாயும், கட்டிலைப்போல் தனியன்களின் தொகுப்பாயும் ஆகிவிடுகிறது.

இதற்குமலே வரலாறும், அரசியலும் நேரடியாகக் களமிறங்குகின்றன. எந்த வடிவில் அமர்த்திருந்தாலும் மூரண்களற்ற வளையில நாவலகை கொண்டுவசலெல் சாத்தியப்பட்டிருக்காது. இந்த இக்கட்டிலிருந்து படப்பாளியை மீட்டெடுக்கிறது பின்நவீனத்தவம். எந்த வரலாற்றின் எந்த உரையாடலயையும், எந்த அரசியலின் எவ்வகைச் சயெற்பாட்டயையும் களே விப்படுத்த மிக வாய்ப்பான வளையலை இது படப்பாளிக்கு அளிக்கிறது. இது யுகத்தி மட்டுமல்ல, நாவல் வளையப்பட்டின் உத்தியுமாகிவிடுகிறது.

பாழடைந்த அரண்மனையின் பாத்தியதகாரனாக நவகைக் கொண்டிருக்கமுடிந்தது, ஆனால் மறந்த திருந்த வரலாற்றின் வளையப்படுகையே, நவம் மூற்றுமாகப் புறக்கணித்ததுவிடுகிறது. மறந்த திருந்த வரலாற்றின் கண்டப்பிடப்புகளகையையாடலாக விரிக்கும் பரோசிரியரின் உதவியாளினியும் பரோசிரியுமான ஸ்போன்றவளின் விளம்பு, ந அருகிலயே இருந்தபதோதும் மொத்த சமக்கத்தயையும் நோக்கியதாகவே இருந்து அவளின் இலக்கை துலாம் பரமாகவே காட்டிவிடுகிறது. காளிங்க நடராஜ மகராஜின் இறுதிக் காலகும் பெனியுடனான யுத்தம் முதலான சம்பவங்களையவளே ஜனத்திரளின் முன் வளையப்படுத்துகிறாள். ஊரின் பெருமகைள, அதனருகே ஓடும் ஆற்றின் புராதன சிறப்பை அவளே எடுத்துரைக்கிறாள். அப்போது அதற்கான எதிர்ப்பைக் கருத்தகுகள் ஜனங்களின் மத்தியிலிருந்து கிளர்ந்தபொழுது ந அந்த ஜனங்களின் ஓரங்கமாகக்கட்ட இருக்கவில்லை. எங்கே வரலாற்றின் மஹிமையில் தக்கிவீ சப்பட்டிருக்கிறான்.

ஆக, வரலாற்றினகைக் கண்டதைல் என்பதும் அதன் மீட்டருவாக்கம் என்பதும் மொத்தமாகவே தொடர்பில்லாத ஒரு அமையிட்டம் சனென்று சரேந்ததுவிடுவததை தான்

நினகை கிறனே . அந் தளவு இலகு சஶொற்களில் அடயைப்பட்ட கனத்த அர்த்தத்தின் வளெிப்பாடும் மிக அரூமயைக நாவலில் பஶொதிந் திருக்கிறது . நடயையும் அர்த்தத்திற்குறேப அவர்தரேந் துகொண்ட ஓரூ நடயைகவே எனக்குத் தனெபட்டது .

நட்ராஜ் மகராஜ் பல் தளங்களில் வாசிக்கப்படவும் விவாதிக்கப்படவுமான ஓரூ பிரதி . மாமபலாக ஓரூ விமர்சனத்தில் பிரதியின குறகைளும் சஶொல்லப்படவனேட்டுமனெற வழக்கத்தெ இதில் நான் மீ றியிருக்கிறனே . குறகையேில்லாத பிரதியில்லை . அதன்படி இதிலும் சஶொல்ல குறகைள் சில உள . அவை சலைலக் குறகைளென்பதால் அவற்றை இங்கே நான் அடயைளப்படும் த தவேயில்லையெனக் கரூதுகிறனே .

bdevakanthan@yahoo.com